

MOTTO

„Kristus se chce narodit ve všech lidech, které denně potkávám, chce v nich růst, žít, vstát z mrtvých.“

Chiara Lubichová

POLEČNOU ESTOU 9

ZPRAVODAJ OLEŠNICKÉ FARNOSTI

Milí čtenáři,

Jsme rádi, že se nám podařilo připravit ještě před Vánocemi nové číslo Společné cesty. Přejeme Vám pokojné a požehnané Vánoce a úspěšný start do nového roku.

Na úvod přinášíme rozhovor s naším panem farářem, otcem Janem Pilerem. Tímto mu děkujeme, že na naše otázky s ochotou odpověděl.

ROZHOVOR

Už jsme Vás za dobu Vašeho působení trochu poznali, na co se máme u Vás ještě připravit?

Na vánoce ministranti dostanou nové oblečení, albu s kapucí, na velikonoce už snad budou vydány kancionály - rád bych zakoupil, na faře se pomalu končí s malováním, maluje Marcel Ondra, bylo už zapotřebí oškrabání, něco by bylo potřeba udělat se vchodem z průjezdu na farní dvůr, aby tam neutíkalo teplo, do oken bych chtěl dát žaluzie, nebyla by snad na škodu farní klubovna, kde by některý den od do byla příležitost si zahrát nějaké stolní hry, přečíst si něco sami nebo společně ...,rád bych udělal farní knihovnu, asi v kostele – knihy jsou potřebné a krásné, ale drahé. Slyšel jsem, že salesiánská oratoř Dona Boska chce být školou (něčím být), domovem (být přijat), hřištěm (plíce společenství) a kaplí (srdcem společenství). Tyto 4 věci by mohly být i v naší farnosti na faře. Jedno nemůže být bez druhého dobré a krásné. Všechno pořádné potřebuje svůj čas, rád, zodpovědnost, vytrvalost.

Řekněte nám také něco o svých zálibách. Co třeba fotbal nebo tanec?

Podle vašich otázek vidím, že olešnická farnost už o mě ví možná víc než já o sobě. Fotbal a tancování mám rád.

Fotbal jsem hrál vždy jen tak. Společenský tanec (latinskoamerické a standardní tance) jsem dělal soutěžně na gymnáziu. U fotbalu jsem rád, když netrpí moji spoluhráči, u tancování jsem rád, když nemusím trpět já dřevnatostí tanečnice (Jak krásné, kdyby se třeba jazz vrátil na plesy, tango už umí jen starší generace)

S čím jste k nám do Olešnice přišel? Nemyslím teď samozřejmě hmotné věci.

Přišel jsem sám se sebou po novokněžských průjmech a snad už aspoň trochu i po kněžské pubertě.

Jaká byla Vaše předcházející působitě?

Armáda jako jáhen a kněz v Olomouci a v Brně (1 rok a něco), Břeclav (1 rok), Otnice, Bošovice, Kobeřice, Milešovice, Lovčičky (dohromady, 5 let)

Mohl byste nám říct, kdy a za jakých okolností jste poznal svoje povolání ke kněžství?

Moje povolání je pro mě tajemstvím čím dál víc. Snad si trochu víc uvědomuji, že to není především, i když také, moje rozhodnutí, ale vymodlený a protrpěný dar konkrétními lidmi. Ne já si vyvolil Boha, ale Bůh mě – tomu věřím. Jinak by to ani nemělo smysl.

Vzpomínám si, že jsem mamince řekl z postele (bratr při jídle), co kdybych šel do kněžského semináře. Maminka nejásala ani mě to nevymlouvala. Tak to asi má být.

Co třeba bylo takovým nejvýraznějším impulzem?

Nemluvil bych u sebe o nejvýraznějším impulzu, spíše o sbíhajících se dobrých vlivech nejen nadpřirozených, ale přímo přirozených. Milost předpokládá přirozenost. Maminka byla přirozená. Kněží, se kterými jsem se setkal, voněli člověčinou. Jedním z důležitých vlivů pro kněžství je ministrování v kostele ve všední den.

Můj pan farář v dětství, starobrněnský opat byl alkoholik. Jenže jinak to vidí ten, kdo náhodně přijde do kostela a pohorší se, jinak to vidím já, který jsem byl vedle něho několik let den co den. Jeho kázání na své primiční mši svaté nezapomenu. To bylo vyznání, do kterého mohl vstoupit jen ten, kdo sdílel jeho život a rostl v jeho stínu. Nikdy jsem s nikým nerozmlouval o duchovních věcech.

Rád vzpomínám na prostotu a krásu všedních dnů. Když je člověk na posvátném místě dlouho a bez pouťových atrakcí, zamiluje si to tam. Chceme-li kněze, musíme mít ministranty, atd.

Jak Vy si představujete ideálního kněze?

Ježíše Krista, žádný jiný není, včetně těch svatých, jen s Kristem má smysl se srovnávat. Skrze kněze má k lidem přicházet Kristus. Pro tuto věc kněz

nemůže sám ze sebe nic dělat, ale může tomu hodně bránit. Opravdu dobré dílo s knězem nestojí ani nepadá.

Co si myslíte, že církev v současnosti nejvíce potřebuje?

Potřebuje to, co už má. Krista svého jediného Pána a Boha. Žádat si od Boha znamená je hloupé, protože všechno nám už Bůh řekl a dal v osobě Ježíše Krista. Je třeba se dívat na Boha a nemít na mysli věci lidské, ale božské.

Když budeme mít na mysli věci božské, což nejde bez Krista a Naší milé Paní, pak budeme mít správný vztah k věcem pozemským. Bůh sám stačí. Kdo má Boha za Otce, ten má Církev za Matku.

Je pravda, že uvažujete o vstupu do řeholního společenství?

Jsou otázky, které se nekladou. Když o něčem chce člověk mluvit, řekne to sám, proč se zvědavě ptát. Zvědavost je hřích. Přesto odpovím.

Neuvažuji, už jsem podal před 4 roky žádost o vstup do trapistického kláštera. Dovoleno mám odejít ke dni 5. listopadu 2002. Tato skutečnost nic nemění na tom, že jsem v Olešnici rád a líbí se mi zde.

Minulost už není. Budoucnost ještě není. Přítomnost je třeba žít. A přítomnost je Olešnice. Kdo ví, co bude zítra. Třeba mě tam v klášteře nebudou chtít.

Jak Vám můžeme my jako farníci ve Vaší službě pomoci?

Už pomáháte velmi, mám se zde jako v bavlnce, nemohu sám za sebe říci, že bych se zde setkal s neochotou pomoci. Snad potřebuji toto : Nechtít po mě kvantitu, ale čekat na kvalitu (o tu žádat Boha). Někdy s kvantitou roste kvalita, někdy naopak. Právě toto rozlišit je velmi důležité. Nebýt tlačén do role Spasitele Olešnice (už jsem to říkal při první mši sv.). Modlit se za mě, abych se modlil minimálně 3 hodiny každý den a uváděl druhé do života modlitby – nedával Vám jen něco a nebo jen sebe, ale skrze sebe Boha.

Jestliže chcete, abych byl co nejlépe Váš, musím být co nejvíce Kristův. K tomu je třeba abych hodně a pravidelně četl, studoval a modlil se. Zdá se mi, že to, čeho se farníci u svých kněží děsí – kněžské samoty, to právě potřebují. Kněží budou silní jen tehdy, když budou milovat své klekátko. To, co však není obýváno, není ani milováno.

Jednou mi jeden farník řekl, že je rád, že se na faře svítí, že z toho má dobrý pocit právě z tohoto druhu přítomnosti kněze ve farnosti. Když jsem přišel do Olešnice, kdosi mi řekl, že je třeba to tady nastartovat. Nastartovat auto umí kdekdo, ale používat moudře brzdy a plyn už nedovede každý. Rozjet něco ano, ale také dojet je třeba a vědět kam jedu a co na cestu potřebuji a co tam chci dělat.

Všichni patříme k sobě, ale každý máme svou cestu zcela jedinečnou. Je zbytečná ztráta času pohoršovat se, že se něco dělá nebo nedělá, ať si každý dělá, co chce, ale nechá přitom žít druhé.

Na co víte, že nemáte, co po Vás nemáme chtít?

Touto otázkou jste mě potěšili. I když je asi dobré, když farníci svého faráře k něčemu nakopnou, samozřejmě se vši noblesou. Duch svatý mluví nejen skrze faráře k farníkům, ale i naopak.

Člověk prý má na dvakrát víc než si myslí sám a třikrát víc než maminka. Nechtějte po mě, prosím, slaňování, chodit k Vám na obědy (snad občas na kafe ano), jezdit na Nový Jeruzalém, kázat bez papíru a to, čemu všichni hned rozumí a nemusí u toho přemýšlet, být všudypřítomný, řídit se všemi olešnickými zvyky, organizovat akce, diskutovat o problémech, tlačit ze sebe zkušenosti a zážitky, ke všemu něco říkat a vyjadřovat názor, který na mnoho věcí vůbec nemám (Sv. Terezie říká, že je lépe nechat druhým jejich názor než ztratit pokoj duše).

Co nemusím dělat, to nechci a nesmím dělat. Tuto větu může říci někdo kdo je lhostejný, ale také ten kdo nechce dělat všechno a přitom vlastně nic.

Mým cílem není plný kostel lidí, ale procitnutí ve víře u sebe sama a chce-li Bůh u těch, kteří jsou vedle mne. Líbilo by se mi kdyby moji farníci, když jdu kázat si v duchu řekli : „Pane, dej ať nekecá, ale hlásá Boží slovo vhod i nevhod.“

Všimli jsme si, že jste poměrně radikálně a v duchu II. Vatikánského koncilu upravil liturgický prostor. Je poměrně neobvyklé využívat kazatelnu. Můžu se Vás zeptat, čím je Vám tak blízká?

Když jsem dal do kostela nový koberec, a sundal dřevěné pódium s děravým kobercem neuvažoval jsem jestli jedním radikálně a v duchu II.vatikánského koncilu. Myslím si, že II.vatikánský koncil je dobrá věc, ale nesmí se stát modlou, zlatým teletem. Nezapomeňme, že před II.vatikánským koncilem je skoro 2000 let života církve. Po II.vatikánském koncilu možná přijde třetí. Blízkost lidem nespočívá v oltáři čelem k lidem. Horizontála v liturgii i životě je plytká bez vertikály. Dobrý hospodář vynáší věci staré i nové.

Kazatelna je mi milá zcela vším, i cestou do schodů a ze schodů. Kazatelna je krásný symbol. Jakoby nám říkala, že nestačí jít, ale také vystupovat a sestupovat. Nemyslím si, že bych na kazatelně přestal být jedním z vás. Na kazatelně vnímám, co se děje v celém kostele, aniž bych se do lidí potřeboval dívat. Něco jiného je žádoucí důvěrnost a něco jiného nežádoucí familiérnost. Snad i o tom mluví kazatelna.

V liturgii nejde o setkání kněze s lidmi v kostele, ale v Duchu svatém, skrze Krista s Otcem. Po kázání by lidé neměli říci : „Ten to pěkně nebo blbě řekl“, ale: „Pane, to chci dělat, k tomu směřovat, tomu chci věřit ve svém vlastním životě.“ Slyšel jsem, že za mého předchůdce si někteří lidé říkali : „Už káže 10 minut, už káže 15 minut.“ U mě se říká jen : „Už jde dolů.“

Naštěstí vrchol katolické bohoslužby je tam dole, u obětního stolu. Svým způsobem není co zkazit. Nezáleží na schopnostech kazatele, ale víře. Všechno,

co se na kazatelně říká má pro nás užitek jen do té míry , jaké nás přivádí k tajemství eucharistie.

Kardinál Ratzinger říká, že následování Krista není otázkou morálky, ale uváděním do tajemství. To se mi zdá dobré vědět právě dnes.

Biskupové si dávají různá hesla, máte Vy nějaké takové heslo?

Nemám žádné heslo. Ve svém pokoji mám na obraze na stěně napsaná slova mystika sv. Jana od Kříže z knihy Výstup na horu Karmel (z pohledu nezasvěceného působí dojmem - mouchy sežerte mě):

„Abys došel toho, co nevíš, musíš jít cestou, kde nevíš.

Abys došel toho, z čeho nezakoušíš potěšení, musíš jít cestou, kde nezakoušíš potěšení.

Abys došel toho, co nemáš, musíš jít cestou, kde nemáš.

Abys došel toho, co nejsi, musíš jít cestou, kde nejsi.

Abys došel toho, že budeš vědět všechno, nechtěj vědět o ničem nic.

Abys došel útěchy ve všem, nechtěj mít útěchu z ničeho v ničem.

Abys došel toho, že budeš mít všechno, nechtěj mít nic z ničeho.

Abys došel toho, že budeš vším, nechtěj být v ničem ničím.

Když se věnuješ něčemu, již se nenoříš ve vše. Neboť abys došel od všeho ke všemu, musíš úplně opustit všechno. A až dojdeš toho, že budeš to vše mít, musíš to mít, aniž co budeš chtít. Neboť chceš-li mít i jen něco z čehokoli, nemáš svůj poklad čistě v Bohu. V této nahotě ducha najde člověk klid a odpočinek. Protože po ničem nedychtí, duchovně ho nic nepudí směrem vzhůru a nezatěžuje ho nic směrem dolů. Je přece v těžišti své pokory. Vždyť když člověk po něčem touží, právě tím sám sebe souží.“

Pokud tomu nerozumíte, nic si z toho nedělejte. Já taky ne, ale líbí se mi to. Do některých věcí člověk dorůstá celý život, Bohu díky !

To, co je zde napsáno a není přesně dotaženo, ať je mi, prosím, odpuštěno. Přeji si, aby o tom, co jsem zde napsal, se nevedla diskuse.

Přeji svým farníkům požehnané vánoční svátky a žehnám.

Otázky Otci Janu Pilerovi položil Josef Kánský

VZPOMÍNKA

Chaloupka menších dětí

Protože dětem a jejich vedoucím už pomalu přestává stačit jedna akce za rok - letní tábor, vydali jsme se v chladných podzimních nebo spíše zimních dnech opět na chaloupku. A protože naše řady se utěšeně rozrůstají, byla tentokrát chaloupka rozdělena na starší a mladší děti. Ty mladší se tedy vydaly ve dnech 7. - 9. prosince do malebné víscky Sulkovec, kdysi filiálky olešnického faráře. Řidič autobusu, který zřejmě na své lince viděl poprvé tolik dětí pohromadě, se očividně divil, co chceme v Sulkovci dělat. Ale nejen on by se asi divil, co zajímavých věcí se dá stihnout za 48

hodin na promrzlé sulkovecké faře a v jejím nádherném okolí. K tomu nám nahrávalo i krásné jasné a mrazivé zimní počasí.

Pro většinu dětí byla například atrakce topení dřevem a uhlím v kamnech. To bylo ostatně zpočátku i jistým problémem u vedoucích, kterým nějakou dobu trvalo zvládnutí všech záludností a vytopení dvou místností na přijatelnou teplotu. Hned první noc si děti mohly vyzkoušet v syrově chladném pokoji kvalitu svých spacáků, která bohužel většinou nebyla valná. Ale i ti s lepšími spacáky se stejně moc nevyspali, protože byli buzeni drkotáním zubů svých kamarádů. To ale nevadilo a po ránu jsme vyrazili ven. Na zmrzlém sněhu se dá provozovat plno zimních radovánek a na řadu přišlo i ručkování na horolezeckém laně.

Večer se pak přišel na děti své farnosti podívat i pan farář - o.Jan, který se asi nestačil divit, jak děti dychtivě plní jím uložené úkoly. V tu chvíli jsem se trochu zasníl a přemýšlel o tom, jak by to bylo pěkné, kdyby děti doma stejně dychtivě plnily úkoly typu - "Umyj nádobí", "Ustel si postel" nebo "Uklid' si pokoj". Ale asi doma dětem nedáváme ty správné úkoly...

Po nějaké době mě z příjemného snění vytrhla skutečnost, že několik dětí chybí. Protože toto pohne i s otrlejšími vedoucími, vydal jsem se do mrazivé noci hledat děti po okolí fary, leč marně. Nakonec se však přece jen našly. Ve skříní. Dostaly prý totiž od pana faráře úkol zmizet mu na 10 minut z očí. Mohli jsme tedy uklidnit i sousedy a odvolat slibně se rozvíjející pátrací akci. Pak jsme se ještě pomodlili u adventního věnce a rozloučili s panem farářem, samozřejmě hrou, kterou ovšem tentokrát vymyslely děti. Těm se hra jistě líbila, protože byly zavěšeny jako ozdoby na vánočním stromečku. Méně už asi panu faráři, který byl tím stromečkem. Proto zřejmě projevil přání, že by mu lépe vyhovovalo být odnesen do auta. S tím děti pochopitelně nadšeně souhlasily a jaly se smýkat pana faráře k autu. Po namrznutých schodkách na dvorek to ještě šlo. Potom však již síly docházely, takže byl pan farář alespoň vyválen ve sněhu, čímž bylo rozloučení důstojně zakončeno.

Na chlupatém kabátu pana faráře sníh držel docela dobře. S nevalným úspěchem jsem se snažil jej alespoň trochu oprášit. Přitom jsem projevil obavu zda nenastydne a nebude muset ještě zkracovat nedělní kázání. Byl jsem však uklidněn tím, že kázání už více zkrátit prostě nejde.

Večer jsme dlouho seděli u stolu v příjemně vytopené kuchyni. Dětem vůbec nevadilo, že místo obrázků televizní obrazovky se před nimi mihotají jen dva plaménky na svíčkách adventního věnce. Bylo nám dobře, což je jistě důvod k zamýšlení nejen pro rodiče a děti.

V neděli odpoledne pro nás někteří rodiče přijeli auty a odvezli své patřičně zničené leč šťastné děti domů. Snad své děti příště pustí zase, i když možná některé z nich trochu stonaly. Děkujeme také všem, kteří naše chaloupky a tábory podporují a přejeme jim všechno dobré v příštím roce.

Jan Novotný

Setkání redaktorů

Dne 17. 11. 2001 se uskutečnilo z podnětu otce biskupa Vojtěcha a tiskové mluvčí brněnského biskupství Martiny Jandlové první setkání redaktorů farních

časopisů. Za naši farnost jsem se zúčastnila já s Magdou Kintrovou. Setkání začalo ráno v 9.00 hodin mší svatou, kterou celebrouval otec Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze. Poté následovala beseda účastníků a prohlídka farních časopisů různých farností v areálu brněnského biskupství. Na úvod promluvil otec Mikulášek o funkci médií v životě křesťana a o důležitosti předávání informací. Poté se představili všichni účastníci. Navzájem jsme si sdělovali, kdo jaký časopis vydává, v jakém nákladu, jak často během roku, co je obsahem a popřípadě jaké se vyskytují problémy při jeho vytváření. Setkání navštívili jako hosté správce křesťanské internetové stránky www.katolik.cz a zástupkyně rádia Proglas. Pokud má někdo přístup k internetu, tak zajímavé stránky, které se zabývají tematikou křesťanství, jsou www.katolik.cz, www.vira.cz, www.pastorace.cz a další.

Markéta Konečná

PŘEHLED BOHOSLUŽEB

- pondělí 24. prosince 22.00 hod. mše svatá - chrámový sbor zpívá Rybovu mši svatou
- úterý 25. prosince - Boží hod vánoční
8.00 hod. mše svatá
11.00 hod. mše svatá - chrámový sbor zpívá Kolaříkovu mši svatou
- středa 26. prosince - sv. Štěpána
8.00 hod. mše svatá
11.00 hod. mše svatá
- čtvrtek 27. prosince - sv. Jan, apoštol
18.00 hod. vše svatá - svěcení vína. Doneste si svoje víno!
- pátek 28. prosince - sv. Mláďátek Betlémských
18.00 hod. mše svatá
- sobota 29. prosince - sv. Tomáše Becketa
18.00 hod. mše svatá
- neděle 30. prosince - sv. Rodiny
8.00 hod. mše svatá
11.00 hod. mše svatá při mši svaté obnova manželských slibů a poslušnosti dětí rodičům
- pondělí 31.12. v 7.30 hod. mše svatá
- úterý 1. ledna – slavnost Matky Boží Panny Marie
v 8.00 hod. mše svatá
v 11.00 hod. mše svatá – chrámový sbor zpívá Kolaříkovu mši svatou
- středa 2. ledna nebude mše svatá ve farnosti Olešnice a Rovečné
- čtvrtek 3. ledna v 18.00 hod. mše svatá v Kněževsi
- pátek 4. ledna v 18.00 hod. mše svatá

sobota 5. ledna v 18.00 hod. mše svatá ve Víru
 neděle 6. ledna - Zjevení páně - svěcení vody, kadidla a křídly
 v 8.00hod. a v 11.00 hod. mše svatá
 pondělí 7. ledna nebude mše svatá ve farnosti Olešnice a Rovečné
 úterý 8. ledna - adorační den farnosti Olešnice
 8.00 hodin mše svatá
 celodenní Výstav Nejsvětější Svátosti
 18.00 hod. Te Deum, Bože, chválíme Tebe
 Napište se na papír v kostele, aby stále někdo byl v kostele!!!
 středa 9. ledna v 18.00 hod. bohoslužba Slova v Olešnici
 čtvrtek 10. ledna v 18.00 hod. mše svatá

Koncerty v kostele sv. Vavřince v Olešnici

středa 26.prosince v 15.00 hod. **Vánoční zpívání** dětského folklórního sboru Hanáček, pod vedením sbormistra pana Františka Veselky

neděle 30. prosince v 15.00 hod. koncert Základní umělecké školy v Letovicích, kde se představí děti z Olešnice a okolí

neděle 6. ledna v 15.00 hod. - rodiče, děti a vnuci Košíkovi – rodina moravských niněristů představí lidové koledy s lidovými moravskými nástroji

Srdečně zvou a na setkání se těší pořadatelé

Sbírka

Máte doma ještě drobné mince zahraničních měn a nevíte co s nimi? Diecézní Charita Brno pořádá od 1. 11. 2001 do 31. 1. 2002 **valutovou sbírku EURO**. Pokud chcete přispět i Vy v kostele sv. Vavřince v Olešnici bude do **neděle 27.1.2002** označená pokladnička.

V sobotu dne 10.11.2001 proběhlo slavnostní odhalení pamětní desky P. Leopoldu Benáčkovi. Zajímavý příspěvek o této osobnosti předal redakci pan Josef Novotný. Vzhledem k jeho rozsahu jej uvádíme v samostatné příloze.

SPOLEČNOU CESTOU Zpravodaj farnosti Olešnice
 Vydává: Římsko-katolická farnost Olešnice,
 Nám. Míru 86, 679 74 Olešnice,
 Redakce: Josef Kánský, Magdalena Kintrová,
 Markéta Konečná, Miroslav Halánek, Petr Stejskal

NEPRODEJNÉ. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti.
